Het Buitengebeuren, februari 2015

Op woensdag 23 januari kwam Jan Vosselman de ingebonden jaargangen van 'De Raadsheer' (tot en met vorig seizoen) bij mij thuis afleveren. Dat was nog mijn cadeautje van de club voor vijftien jaar onafgebroken bestuurslid PR. Ik ben daar zeer mee ingenomen. Dank, dank.
Het clubblad staat nu weer volledig compleet vanaf 1979, toen het voor het eerst in de huidige vorm verscheen, bij mij in de kast, zodat ik mijn werk aan het jubileumboek voor het 100-jarig bestaan kan afmaken. De laatste drie jaargangen, die nog slechts drie nummers per jaar bevatten, zijn in één band samengevat. Ik ben er gepast trots op, want ik houd mijn archief graag op orde. Overigens is ook de serie in het clubarchief weer compleet en daarmee ben ik mijn laatste belofte uit mijn periode als bestuurslid nagekomen.
De zaterdag erop gingen Jan en ik samen naar het Tata-toernooi in Wijk aan Zee. Hij was er nog nooit geweest en wilde na al mijn wilde verhalen wel eens zelf poolshoogte nemen. Onderweg vertelde hij me het trieste verhaal van Mario Teeuwen, die al sinds 4 november vermist was.
Hennie Valks heeft namens Triple-Pion een rouwadvertentie in 'Het Eindhovens Dagblad' laten plaatsen. Op de eerstvolgende clubavond controleerde ik op zijn verzoek de tekst en daar viel niets op aan te merken. Ook liet hij me een stukje lezen voor de site van de club op Internet en ook daar was niets mis mee, maar ik kan er wel iets aan toevoegen, dat niet echt in een rouwadvertentie thuis hoort.
Mario verliet op die bewuste dag in november 2014 zijn woning te voet. Zijn auto was enige dagen eerder openbaar geveild en dat was kennelijk de druppel die de emmer deed overlopen. Van zijn huis wandelde hij twee uur langs de snelweg naar de Leenderheide.
Mario was suikerpatiënt, maar hij had zijn spuiten thuis gelaten en dat is hem fataal geworden. Elf weken was hij onvindbaar. Er verschenen stukken over hem in de krant. Hij bleek grote financiële problemen te hebben, maar nam niemand in vertrouwen. Zijn stoffelijk overschot werd bij toeval gevonden door een wandelaar, die de politie op de hoogte stelde. Op zijn lichaam werd zijn rijbewijs gevonden, maar zijn identiteit werd vast gesteld aan de hand van zijn gebit. Er bleek geen misdaad in het spel te zijn, zoals eerder gevreesd werd. Op verzoek van de familie werd hij in kleine kring gecremeerd, zelfs Hennie, zijn beste vriend, was daar niet bij. Mario werd 51 jaar.
Navrant is, dat hemelsbreeds op enkele kilometers van de vindplaats in de jaren dertig een voorzitter van onze club gevonden werd, maar die was door een buurman vermoord.
In mijn straat lag er die dag nog sneeuw, maar eenmaal op de A2 ging alles voorspoedig. Er was kennelijk goed gestrooid. In zeven kwartier waren Jan en ik in het altijd winderige Wijk aan Zee, waar het zoeken van een parkeerplaats nog enige tijd kostte. Bij de receptie van 'De Moriaan' lag keurig mijn perskaart

klaar. Als eerste nam ik Jan mee naar de perskamer, waar het toen nog lekker rustig was, en wij onze jassen konden ophangen. Daarna de bar en vervolgens natuurlijk een rondje door de toernooizaal, waar de honderden amateurs in het middenspel zaten. Jan herkende meteen enkele oude makkers uit de tijd dat hij nog bij Charlois speelde. We spraken af dat hij me kon vinden in de bar. Verder kon hij gewoon zijn eigen gang gaan en dat deed hij ook. Ik weet hoe dat gaat en had verder geen kind meer aan hem.
Ik kwam tientallen bekenden tegen. Dat krijg je vanzelf als je er al meer dan vijftig jaar kind aan huis bent. Oud-arbiter Geurt Gijsen wilde een Kuijpers-boek bij me bestellen en dat wordt geregeld. In de perskamer kwam ik oud-lid Loek van Wely tegen en die bleek wel bereid tegen het gereduceerde tarief van 500 euro een simultaan (normaal 800) te komen geven op zijn oude vereniging. Hij had een desastreus toernooi achter de rug, maar bleef aardig. Ik dacht dat ik een behoorlijke vis gevangen had, maar Cornelis Korver wilde er de volgende clubavond niets van weten : voor niets of niet. Ik vrees dat hij nog zware tijden tegemoet gaat, want de schaakwereld is behoorlijk geprofessionaliseerd. Voor niets gaat alleen de zon op.
Later die dag gebeurde het nog een keer. Ik kwam Gerben van Maanen tegen, criminoloog van beroep, maar ook organisator van de Donner Memorials in Amsterdam en de VB-toernooien in Leeuwarden. Die had wel wat over voor ons aanstaande jubileumboek. Een bedrag noemde hij niet, maar ik had het idee dat het niet over dubbeltjes ging. Ook daarvan wilde Cornelis niets weten. “Dat boek is jouw zaak. Het gaat mij om het jeugdtoernooi” en daarbij dacht hij aan zo’n 150 kinderen. Een flyer had hij al laten maken. Ik was even blij dat ik na drie keer (60, 75 en 90 jaar) niet meer in de jubileumcommissie zat.
Ik had goede gesprekken met oude vrienden, zoals meester Manuel Bosboom, mijn collega Leonxto Garcia uit Spanje, met wie ik in Maleisië nog onder een waterval gestaan heb, en de Russische grootmeester Vladimir Tukmakov, die in 1985 nog met CSKA/Moskou in de derde ronde van het Europa Cup-toernooi in Eindhoven tegen ons speelde (3,5-8,5). Hij zag er goed uit en was gewoon een dagje op bezoek. Ook zag ik de Amerikaanse grootmeester Yasser Seirawan, die tegenwoordig in Amsterdam woont. Voor hem heb ik vroeger wel eens simultaans geregeld, onder meer in Best.
Toen Jan me kwam ophalen, was de tijdcontrole al achter de rug en dronken we een biertje in café ‘De Zon’, waar het rokerszaaltje bleek omgebouwd te zijn tot boekwinkel van ‘New in Chess’. Ik moest voor mijn ‘Gladstoontje’ naar het terras buiten. Ik ruilde mijn laatste consumptiebonnen in voor biertjes.
Daarna togen we naar de Zwaanstraat, want Jan moest nog veel zien, al zouden we niet meer toekomen aan het revalidatiecentrum ‘Heliomare’, waar tegenwoordig het commentaar gegeven wordt, want de grote Tent op de Dorpswei is er niet meer en dat vind ik bepaald geen verbetering, maar ook bij Tata moet de tering naar de nering gezet worden. Café ‘Het Hemeltje’ van Joyce moest natuurlijk met een bezoekje vereerd worden en nog voor ik de barvrouwe

had kunnen kussen stonden er al twee pilsjes voor ons klaar. Het was oergezellig en Jan vermaakt zichzelf wel, maar we moesten door, want een bezoek aan Wijk aan Zee zonder 'Sonnevanck' is incompleet.
Zoals verwacht speelde er een bandje heerlijke gouwe ouwe. We waren te laat voor de keuken en verder dan wat bitterballen kwamen we niet, maar een kniesoor die daar op let in het walhalla van Caissa. Het was mannetje aan mannetje en het duurde even voor we een tafeltje konden bemachtigen. Het was weer oergezellig met vele oude bekenden. Het was niet veel meer dan even sfeer proeven, want de klok begon mee te spelen.
We namen nog een afzakkertje bij Joyce en liepen toen terug naar de auto. Het was inmiddels na middernacht. In de auto van Jan zat ik nog wat na te knikkebollen. Binnen een vloek en een zucht waren we terug in Best, waar Jan me keurig voor de deur afzette. Het liep tegen twee uur.
De volgende dag was de slotronde en volgens verwachting won wereldkampioen Magnus Carlsen voor de vierde keer in zijn loopbaan het toernooi. Anish Giri werd op een half punt gedeeld tweede en steeg daarmee tot de zesde plaats op de wereldranglijst. We hebben weer een speler van het allerhoogste niveau en nog een aardige jongen ook.
Zeer te doen had ik met Jan Timman, die een rampzalig toernooi in de B-groep speelde. Hij is inmiddels 63 en kan het tempo nu echt niet meer bijhouden. Ik vrees dat hij volgend jaar niet eens meer uitgenodigd zal worden. Hij heeft de hoofdgroep twee keer gewonnen in zijn gloriejaren en moet zich nu deze degradatie laten welgevallen. Dat moet een bittere pil voor hem geweest zijn. De oude krijger - veruit de oudste in de invitatiegroepen - leverde een vracht aan elo-punten in, die hij niet zomaar terug heeft. Het is triest de afgang van een zo groot schaker van dichtbij te zien.
Bijna tweeduidend schakers kunnen als deelnemer terugzien op een geweldig festival en dan heb ik het nog niet eens over de naar schatting 20.000 mensen die zelf zijn komen kijken in Wijk aan Zee en de miljoenen (!), die de site van het toernooi hebben bezocht. Dat zijn enorme aantallen in de schaakwereld en dat beseffen ze bij Tata ook wel. Het toernooi voor volgend jaar is inmiddels gegarandeerd door de directie.

Jules Welling